



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci žalobce: **OSMPB, občanské sdružení**, se sídlem St. Duchcovská 404/75, Teplice, proti žalovanému: **Úřad vlády České republiky**, nábřeží Edvarda Beneše 4, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády České republiky ze dne 25. 1. 2011, čj. 00083/10-OSV

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády České republiky čj. 00083/10-OSV, ze dne 25. 1. 2011 se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k novému projednání.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí vedoucího Úřadu vlády České republiky ze dne 25. 1. 2011, čj. 00083/10-OSV, kterým zamítl rozklad proti rozhodnutí žalovaného o žádosti žalobce o poskytnutí informace podle ustanovení § 13 zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím („informační zákon“). Dále žalobce žádal, aby soud nařídil žalovanému poskytnout požadovanou informaci. Žalobce se ve své žádosti domáhal poskytnutí informace v podobě zvukového záznamu z jednání vlády České republiky č. 1095 ze dne 27. 8. 2008. Žalobou napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce nezákonné, neboť spočívá v nesprávné aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 informačního

zákona. Podle žalobce je závěr žalovaného, že veřejnost jednání vlády by mohla ohrozit stabilitu a zájmy celé České republiky, příliš zobecňující, neboť nebere v úvahu, že žalobce požadoval pouze a jen poskytnutí záznamu, který souvisí s přijetím usnesení vlády k materiálu „Ustanovení hodnotící komise pro posouzení a hodnocení nabídek podaných uchazeči v rámci nadlimitní veřejné zakázky Integrovaný informační systém státní pokladny (IISSP)“. Žalobce je toho názoru, že v daném případě by nemohla veřejnost jednání vlády státní zájmy, ani stabilitu země nijak ohrozit. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že ze samotné neveřejnosti jednání vlády vyplývá nezveřejnitelnost záznamu z tohoto jednání. Neveřejnost jednání není dle názoru žalobce důvodem k odmítnutí žádosti o informaci. Jednací řád vlády přitom není obecně závaznou právní normou. Žalobce v této souvislosti dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1As 28/2010-86 ze dne 17. 6. 2010. Žalovaný neuvedl ve svém zamítavém rozhodnutí žádný zákonný důvod, jímž by podložil omezení práva na informace ve smyslu článku 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Argumentaci žalovaného stran možného ohrožení stability a zájmů celé České republiky považuje žalobce za nekonkrétní a nepodloženou. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je zpráva o posouzení a hodnocení nabídek uchazečů o veřejnou zakázku veřejně přístupná, je proto nelogické, aby záznam z jednání o ustavení hodnotící komise veřejně přístupný nebyl.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že neveřejnost jednání vlády jako důvod pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace měla v napadeném rozhodnutí jen okrajový význam. Důvody odmítnutí žádosti vyplývají z ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona. Záznam z jednání vlády nelze považovat za podklad pro rozhodnutí, neboť rozhodnutí vzniká při samotném jednání. Výstupu z takového jednání se přitom lze úspěšně domáhat, pokud tomu nebrání jiný zákonem stanovený důvod. Neveřejnost jednání některých kolektivních orgánů poskytuje možnost otevřené výměny názorů, která je pro přijetí usnesení nezbytná. Žalovaný v této souvislosti odkázal na rozsudek čj. 6As 40/2004 – 62, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil obdobně ve věci poskytnutí zápisu ze schůze rady obce. Situace je v případě jednání vlády analogická, neboť se jedná o neveřejně jednající kolektivní orgán. Podle citovaného rozsudku nemá každý možnost sledovat průběh jednání, stanoviska jednotlivých členů, výměny názorů, jejich projevy apod. Z jednání vlády jsou přitom pořizovány písemné záznamy, jež jsou přístupny na internetových stránkách vlády. Již z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že zvukový záznam jednání vlády je pořizován na základě Jednacího řádu vlády jako předpisu interní povahy, a to výlučně jako pracovní pomůcka pro vlastní potřebu vlády a jejích orgánů. Z žádného právního předpisu nevyplývá, že by měl být pořizován nebo uchováván. Z hlediska svého významu má záznam obdobnou povahu jako poznámky osob zúčastněných na jednání. Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 28/2010 – 86, na nějž žalobce odkazuje, je dle názoru žalovaného nepřipadný, neboť zvukový záznam z jednání není, narozdíl od zprávy o posouzení a hodnocení nabídek uchazečů o veřejnou zakázku, výsledkem činnosti povinného subjektu. Žalovaný se naopak domnívá, že z rozsudku citovaného žalobcem vyplývá, že pokud jde o samotný průběh neveřejného zasedání kolektivního orgánu, právo na informace touto povahou jednání je omezeno a zpřístupnit je nutno, až na zákonem výslovně upravené výjimky, pouze jeho výsledek. Mimo to upozornil žalovaný, že předmětem projednávaného bodu jednání vlády bylo ustavení hodnotící komise, a proto by záznam z tohoto jednání musel sestávat převážně z osobních údajů týkajících se osob, jež byly do hodnotící komise jmenovány. I kdyby zde nebyl důvod pro vyloučení z poskytování informací, bylo by třeba s ohledem na to takový záznam anonymizovat, což by pak informaci samou činilo zcela bezobsažnou.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 22. 12. 2010 podal žalobce podle informačního zákona žádost o poskytnutí informace v podobě zvukového záznamu č. 1095 z jednání vlády České republiky ze dne 27. 8. 2008. Rozhodnutím ze dne 28. 12. 2010 rozhodl Úřad vlády České republiky, oddělení styku s veřejností (dále jen „prvostupňový orgán“), o odmítnutí žádosti s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 a § 15 odst. 1 informačního zákona. V odůvodnění rozhodnutí prvostupňový orgán uvedl, že žadatel má právo na poskytnutí informací, které se vztahují k působnosti vlády. Požadované informace však nebyly podkladem pro výkon působnosti vlády, ani výsledkem výkonu působnosti vlády. Záznamy jsou jen pracovní pomůckou, neupravenou právními předpisy. K informování o činnosti vlády navenek slouží například zveřejňování jejích usnesení a zápisů z jednání vlády. Neveřejnost jednání přitom vyplývá a *contrario* z článku 64 odst. 2 Ústavy České republiky. Svou povahou jsou tedy ve zvukovém záznamu obsaženy zejména diskuze členů vlády nad projednávanými body programu schůze vlády, na jejichž podkladě se teprve vytváří budoucí rozhodnutí vlády, a jako takové tedy spadají pod výjimku obsaženou v ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona. Podle Zásad pro pořizování zvukového záznamu z jednání schůze vlády, jež jsou přílohou Jednacího řádu vlády, mají právo poslechu těchto záznamů členové vlády a vedoucí Úřadu vlády. Další osoby pak jen z pověření člena vlády. Z těchto důvodů se informační povinnost založená informačním zákonem na zvukové záznamy z jednání vlády nevztahuje.

Dne 3. 1. 2011 podal žalobce proti rozhodnutí v prvním stupni rozklad, v němž namítl, že požadovaná informace se vztahuje k působnosti vlády, neboť působnost vlády k ustanovení hodnotící komise pro posouzení a hodnocení nabídek uchazečů o veřejnou zakázku je dána ustanovením § 74 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb. o veřejných zakázkách. Podle ustanovení § 3 odst. 3 informačního zákona se rozumí informací jakýkoli obsah nebo jeho část v jakékoli podobě, včetně zvukového záznamu. Neveřejnost ani účel pořizování záznamu nejsou zákonnými důvody pro odmítnutí žádosti. V daném případě se nejedná o informaci, na niž by dopadala výluka podle ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť ta se vztahuje k dotazům na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Požadovaný záznam obsahuje existující informaci, výluka se naň tedy nevztahuje. Žádost není dotazem na názor ve smyslu citovaného ustanovení. Žalobce ve svém rozkladu dále poukázal na ustanovení § 19 informačního zákona, podle něhož není poskytnutí informace na základě tohoto zákona porušením povinnosti zachovávat mlčenlivost uložené zvláštními právními předpisy. Omezení v nakládání se záznamem uvedená v Jednacím řádu vlády nejsou zákonným důvodem pro odmítnutí žádosti o informaci.

Jak vyplynulo z protokolu o jednání rozkladové komise konaného dne 14. 1. 2011, komise odvolání projednala a doporučila podaný rozklad zamítnout a dále doporučila doplnit argumentaci rozhodnutí o rozkladu v tom směru, že zvukový záznam obsahuje názory členů vlády ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona a že tyto názory nemusí nutně korespondovat s přijatým rozhodnutím. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 25. 1. 2011 rozhodl žalovaný rozhodnutím vedoucího Úřadu vlády České republiky tak, že podaný rozklad zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zde žalovaný nejprve upravil závěr prvostupňového orgánu, z jehož rozhodnutí vyplynulo, že pořizování záznamů z jednání nespadá do působnosti Úřadu vlády České republiky. S odkazem na ustanovení § 28 odst. 2 a 3 zákona 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky (dále jen „kompetenční zákon“) uvedl, že žalovaný plní úkoly spojené

s organizačním, technickým zabezpečením činnosti vlády, a tudíž spadá do její působnosti rovněž pořizování záznamů z jednání vlády. Prvostupňový orgán pochybil, když vyjádřil ve svém rozhodnutí opačný závěr. Toto pochybení se však týká pouze odůvodnění rozhodnutí a nemá tak vliv na jeho zákonnost. Žalovaný dále vyjádřil, že požadovaný záznam je svou povahou informací, ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 informačního zákona. Tuto informaci však s ohledem na ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona nelze poskytnout. Lze souhlasit sice s tvrzením, že Jednací řád vlády není právním předpisem, nicméně k odmítnutí žádosti došlo podle informačního zákona. Dále žalovaný vyložil povahu zvukového záznamu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona. Z relevantních ustanovení Ústavy České republiky vyplývá, že vláda je vrcholným orgánem výkonné moci, který rozhoduje ve sboru, tedy jako kolektivní orgán. Jednání vlády, která vyjma Ústavy nejsou upravena žádným právním předpisem, jsou neveřejná, neboť vláda navenek musí vystupovat jednotně. V opačném případě by byla ohrožena stabilita a zájmy celé České republiky. Jednotliví členové vlády v rozpravě formulují své postoje k projednávané věci, návrhy a doporučení k tomu, jak by vláda měla rozhodnout. Uvedené projevy členů vlády přitom mají osobní povahu, neboť v nich formulují nejenom názory stran jimi řízeného ministerstva, nýbrž i názory na obecné politické a státoprávní otázky, které spadají do působnosti vlády jako celku a odpovědnost za ně pak nese až vláda jako celek. Podle názoru žalovaného proto jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti o informaci podle ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť se jedná o informace, jejichž obsahem jsou názory a rovněž vytváření nových informací, zde budoucí politiky vlády. Žalovaný dále uvedl, že ustanovení § 19 informačního zákona se na daný případ nevztahuje, neboť se zde uplatňuje obecná výluka z působnosti informačního zákona obsažená v ustanovení § 2 odst. 4. Na závěr žalovaný uvedl, že ve shodě s prvostupňovým orgánem usoudil, že se žádost týká záznamu ze dne 27. 8. 2008, nikoli tedy ze dne 27. 8. 2010, jak je uvedeno v žádosti, neboť předmětný bod byl projednáván právě dne 27. 8. 2008.

Soud ve věci samé rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 soudního řádu správního, neboť žalovaný výslovně sdělil, že s postupem bez nařízení jednání souhlasí a žalobce se k výzvě soudu nevyjádřil, pročez byla uplatněna zákonná domněnka podle shora citovaného ustanovení, že účastník s projednáním bez nařízení jednání souhlasí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního) a věc posoudil takto:

K námitce žalobce, podle něhož není neveřejnost jednání schůze vlády relevantním důvodem pro odmítnutí poskytnout informaci, lze přisvědčit v tom směru, že informační zákon takovou překážku nezná a vzhledem k povinnosti vykládat omezení v poskytování informací podle informačního zákona co možná restriktivně, nelze tento argument podřadit ani pod jiný informačním zákonem aprobovaný důvod pro odmítnutí žádosti. Je však třeba souhlasit se žalovaným, že jeho argumentace v žalobou napadeném rozhodnutí ohledně neveřejnosti jednání vlády, jakož i vlivu zveřejnění jednání na stabilitu a zájmy České republiky, je spíše doplňková, když jako stěžejní důvod pro odmítnutí žádosti žalovaný označil skutečnost, že předmětem žádosti žalobce je dotaz na názor, jehož poskytnutí zapovídá ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona. Nelze proto mít za důvodnou žalobcovu námitku, že v rozhodnutí žalovaného není uveden žádný konkrétní důvod pro omezení práva na informace.

Z napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že zákonný důvod odmítnutí žádosti o poskytnutí informace vychází z ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona. Podle tohoto ustanovení platí, že povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Meze ústavně zaručeného práva na informace stanoví článek 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento stanoví, že „svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti“. Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona zaujímá mezi omezeními práva na informace podle tohoto zákona zvláštní postavení. K jeho aplikaci je nejprve třeba pečlivě posoudit jeho účel pomocí teleologického a historického výkladu. Zejména je třeba poukázat na skutečnost, že do informačního zákona byl zařazen až s novelou této no/rmy vyhlášenou zákonem č. 61/2006 Sb. Záměr zákonodárce pak lze vysledovat ze znění důvodové zprávy k této novele, která uvádí: „*Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu. Pokud má být taková povinnost stanovena, musí tak učinit zvláštní zákon samostatnou úpravou (např. § 139 zákona č. 500/2004 Sb.). Naopak, pokud již povinný subjekt určitý dokument vypracoval a má tedy informace k dispozici, je povinen ji poskytnout. Podobně nebrání toto ustanovení vyhovět žádostem o výtahy z databází či části dokumentů.*“ (sněmovní tisk č. 991, Poslanecká sněmovna Parlamentu, 4. volební období 2002 - 2006, digitální repozitář, www.psp.cz).

Výluka z povinnosti poskytnout informaci obsažená v ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona se vztahuje na dotazy na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Jakkoli u dvou posledně jmenovaných kategorií je zřejmé, že platí pro situaci, kdy žadatel požaduje informace, které teprve vzniknou, vztahuje se tato charakteristika i na dotazy na názory. Pro všechny tyto kategorie platí, že žádost musí mířit k informaci, která v době podání žádosti ještě neexistuje (srov. Rothanzl L., Furek A. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*, 2. vyd. Praha: Linde 2012, str. 85). Jedině v takovém případě nelze informaci s odkazem na ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona poskytnout. Týž názor zastává judikatura Nejvyššího správního soudu, který nadto vyslovil závěr, že dotazem na názor ve smyslu tohoto ustanovení nelze chápat žádost o poskytnutí informace jen proto, že jejím obsahem je subjektivní názor povinného subjektu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011 čj. 1 As 107/2011 – 70). Výluka z povinnosti poskytovat informace podle ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona se týká toliko informace, která dosud nebyla formálně zachycena, tj. není zaznamenána na žádném uchovatelném nosiči. Současně platí, že názorem ve smyslu uvedeného ustanovení se rozumí zejména stanovisko, které má povinný subjekt jako celek k určité otázce zaujmout. V posuzovaném případě však mají být obsahem požadovaného záznamu mimo jiné názory jednotlivých členů vlády, nikoli však názor vlády jako povinného subjektu, ani názory žalovaného jako povinného subjektu, do jehož působnosti spadá rovněž odborné, organizační a technické zabezpečení činnosti vlády (ust. § 28 odst. 2 kompetenčního zákona). Vzhledem k tomu, že žádost o informaci směřovala k poskytnutí záznamu konkrétního jednání vlády, aniž by byl formulován dotaz

na názor ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, nevznikla ani překážka pro poskytnutí informace podle citovaného ustanovení. Lze tedy konstatovat, že důvod obsažený v ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona uplatněný žalovaným k odmítnutí žádosti o informaci byl v dané věci vadně aplikován.

Ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona stanoví, že „*při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.*“ Tato speciální právní úprava modifikuje pravomoc soudů ve správním soudnictví v tom směru, že soud se před vydáním rozhodnutí musí zabývat i dalšími zákonnými důvody, jež by mohly bránit poskytnutí požadované informace, má-li za to, že žalovaným uplatněný důvod pro odmítnutí byl zvolen v rozporu se zákonem a rozhodnutí současně netrpí ani vadami způsobujícími nepřezkoumatelnost. K rozsahu této povinnosti se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010 čj. 1 As 28/2010 – 86, v němž vyslovil závěr, že není úkolem soudu, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinného subjektu neobstojí. Soud je však povinen zkoumat přítomnost dalších důvodů alespoň *prima facie*, tj. pouze zběžně.

Ze shora popsaného důvodu je soud povinen alespoň v nejpotřebnější míře zkoumat, zda zde jsou jiné zákonné důvody, jež by bránily poskytnutí požadované informace.

Jako relevantní okruh důvodů pro odmítnutí poskytnutí informace, jejichž přítomnost je dle názoru soudu třeba v daném případě zkoumat, se jeví být oblast ochrany osobních údajů a projevů osobní povahy podle ustanovení § 8a informačního zákona. Podle uvedeného ustanovení platí, že „*informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu*“. Soud má přitom za nepochybné, že obsah požadované informace (záznam z jednání vlády schůze ze dne 27. 8. 2008) se bude z podstaty týkat osobnosti, resp. projevů osobní povahy, jakož i osobních údajů těch, jejichž hlas je na zvukovém záznamu zachycen. Podle ustanovení § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. O vysoké míře určitelnosti subjektů osobního údaje - původců hlasového projevu zachyceného na záznamu -, jsou-li členy vlády, není třeba pochybovat. Soud, vycházející z úpravy osobnostních práv obsažené v ustanovení § 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, resp. § 84 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (účinný od 1. 1. 2014), má rovněž za to, že projev účastníků jednání schůze vlády zachycený na záznamu, je projevem osobní povahy ve smyslu norem občanského práva, z nichž výklad tohoto pojmu vychází. Relevantním právním předpisem, který upravuje ochranu osobnosti a projevů osobní povahy, je zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (účinný do 31. 12. 2013, dále jen „*občanský zákoník*“). Ustanovení § 12 odst. 1 občanského zákoníku stanoví, že písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkající se fyzické osoby nebo jejích projevů osobní povahy smějí být pořízeny nebo použity jen s jejím svolením. Podle druhého odstavce citovaného ustanovení není tohoto svolení třeba, použijí-li se písemnosti osobní povahy, podobizny, obrazové snímky nebo obrazové a zvukové záznamy *k účelům úředním na základě zákona*. Toto oprávnění bývá označováno rovněž za tzv. úřední licenci.

Je třeba stručně shrnout, že pořizuje-li žalovaný jako povinný subjekt pro interní potřebu členů vlády, resp. činnost vlády záznamy z jejích jednání, činí tak v rámci působnosti, kterou mu dává kompetenční zákon v ustanovení § 28 odst. 2, když mu ukládá zajišťovat odborné, organizační a technické zabezpečení činnosti vlády. Podle názoru soudu se v tomto případě jedná o pořizování záznamu k úředním účelům na základě zákona. Žalovaný tak postupoval v daném případě v rámci úřední licence, vyplývající z ustanovení § 12 odst. 2 občanského zákoníku. Žalovaný – povinný subjekt tedy k pořízení záznamu nepotřebuje souhlas zaznamenaných osob. Může jej však užívat toliko k účelům v rámci úřední licence, tedy k vnitřním potřebám vlády. Na její konkrétní účel lze usoudit také ze znění interních předpisů vlády. Z přílohy č. 3 Jednacího řádu vlády vyplývá, že záznam slouží pouze interním potřebám členů vlády, když podle bodu 7 II. části této přílohy je oprávněn k poslechu záznamu pouze člen vlády a vedoucí úřadu vlády, popř. pověřený pracovník některého z vládních rezortů na základě pověření člena vlády. Vzhledem k tomu je žalovaný – povinný subjekt povinen chránit všechny zaznamenané osobní údaje a projevy osobní povahy. Oprávněn k poskytnutí takového záznamu jako celku bude jen za předpokladu, že k tomu zaznamenané osoby vysloví souhlas, popř. může poskytnout záznam po technické úpravě bez těchto osobních údajů a projevů osobní povahy, bude-li to technicky možné. Úřední licence ve smyslu ustanovení § 12 odst. 2 občanského zákoníku sama nepostačuje k poskytnutí záznamu včetně projevů osobní povahy, aniž by byl opatřen souhlas zaznamenaných osob. V závislosti na tom, zda-li je možné souhlas zaznačených osob získat, popřípadě (při jeho nedostatku) oddělit ze záznamu projevy osobní povahy, pak může teprve dojít k naplnění důvodu pro odmítnutí žádosti o informaci podle ustanovení § 8a informačního zákona. Povinný subjekt je přitom povinen tuto úvahu při rozhodování o žádosti o poskytnutí informace učinit.

Nelze zde přitom postupovat analogicky směrem k případům, v nichž byla judikaturou posuzována přípustnost pořizování záznamů z jednání zastupitelstev obcí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze čj. 8 A 316/2011 ze dne 13. 3. 2012) a závěrů vymezujících míru ochrany osobnosti politiků jako osob veřejně známých (k tomu srov. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 11/04 ze dne 17. 2. 2005). Míra ochrany projevů osobní povahy je zde totiž pevně svázána s veřejností zasedání tohoto kolektivního orgánu, a to i v případě politika, neboť ten je srozuměn s tím, že své projevy činí při zasedání zastupitelstva veřejně. Z možnosti pořizovat záznamy jednání zastupitelstva obce bez svolení přítomných zastupitelů nelze nijak dovést možnost poprávu poskytnout informaci podle informačního zákona spočívající v záznamu neveřejného jednání vlády.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě argumentoval závěry, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku čj. 6 As 40/2004 – 62 ze dne 25. 8. 2005, kde se zabýval otázkou důvodů pro odepření informace v podobě zápisů z jednání rady města Černošice. V daném případě je třeba upozornit, že tento judikát podporuje názor žalovaného jen v tom smyslu, že neveřejnost jednání kolektivního orgánu slouží k umožnění otevřené výměny názorů členů takového orgánu za účelem dosažení určitého rozhodnutí. Skutečnost, že zákon - v daném případě ustanovení § 101 odst. 1 obecního zřízení – stanovil schůzi rady obce jako neveřejnou, nemá podle názoru Nejvyššího správního soudu vliv na posouzení otázky, zda lze poskytnout zápis ze schůze rady obce ve smyslu informačního zákona. Analogicky pak platí, že i schůze vlády, jejíž neveřejnost vyplývá a contrario z článku 64 odst. 2 Ústavy České republiky (právo účasti prezidenta republiky na schůzi vlády), není sama o sobě překážkou pro poskytování informací podle tohoto právního předpisu.

Podle ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona je soud povinen přezkoumat, zda nejsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Oprávněn a povinen nařídít poskytnutí požadované informace je jen tehdy, je-li přesvědčen, že zde žádný důvod pro odmítnutí není. Protože, jak shora rozvedeno, provádí soud přezkum důvodů jen zběžně a je zřejmé, že by zde za určitých okolností bylo třeba předmětnou žádost žalobce odmítnout s odkazem na ustanovení § 8a informačního zákona, je dále již úkolem žalovaného, aby přítomnost daného důvodu pro odmítnutí pečlivě posoudil. Protože došlo v žalobou napadeném rozhodnutí k vadné aplikaci ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť žalovaný věc vadně právně posoudil, je třeba konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto bylo nutné postupovat podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Neuplatnil se tak postup podle speciální úpravy v ustanovení § 16 odst. 4 informačního zákona, podle níž soud nařídí poskytnutí informace, protože soudem provedeným přezkumem bylo zjištěno, že poskytnutí informace potenciálně brání jiný zákonem aprobovaný důvod. Soud proto rozhodl o zrušení napadeného rozhodnutí a jeho vrácení žalovanému.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní. Žalobce, jenž byl ve věci částečně úspěšný, byl na svou žádost soudem osvobozen od povinnosti zaplatit soudní poplatek a ze soudního spisu nevyplynuly žádné další žalobcem důvodně vynaložené náklady. Soud proto ve věci nákladů řízení rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. března 2014

JUDr. Hana Veberová
předsedkyně senátu